

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 548/2016
11.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.А. и др, због кривичног дела неовлашћена продаја и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.А., адв. Ј.К., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Зајечару К 26/14 од 27.08.2015. године и Апелационог суда у Нишу 7Кж1 1292/15 од 18.03.2016. године, у седници већа одржаној дана 11.05.2016. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.А., адв. Ј.К., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Зајечару К 26/14 од 27.08.2015. године и Апелационог суда у Нишу 7Кж1 1292/15 од 18.03.2016. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зајечару К 26/14 од 27.08.2015. године између осталих окривљени С.А. оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена продаја и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од три године и шест месеци.

Према окривљеном је изречена мера безбедности ближе наведена у изреци првостепене пресуде.

Окривљени С.А. је обавезан да суду на име паушала исплати износ од 10.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка износ од 229.090,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 7Кж1 1292/15 од 18.03.2016. године, делимично је усвојена жалба Вишег јавног тужиоца у Зајечару и преиначена пресуда Вишег суда у Зајечару К 26/14 од 27.08.2015. године у делу одлуке о казни и то у односу на окривљеног С.М., док су: жалба окривљеног С.М. и жалба браниоца окривљеног С.М. и браниоца окривљеног С.А., одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног С.А., адв. Ј.К., поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 439. став 1. тачка 1) и члана 441. став 1. Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Бранилац окривљеног С.А., адв. Ј.К., као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи повреду закона из члана 439. став 1. тачка 1) у вези члана 441. став 1. ЗКП.

Према наводима захтева, наведена повреда је учињена у погледу одлуке о кривичној санкцији јер суд није применио институт ослобађања од казне у односу на окривљеног из члана 246. став 5. КЗ, из чега произилази да се правноснажне пресуде побијају због повреде закона из члана 439. тачка 3) ЗКП.

Основ испитивања законитости правноснажне пресуде у погледу одлуке о кривичној санкцији, поводом захтева за заштиту законитости окривљеног, односно његовог браниоца (члан 485. став 4. ЗКП) и повреде закона у смислу члана 439. тачка 3) ЗКП, подразумева пре свега прекорачење овлашћења које је суд имао по закону доносећи ту одлуку.

У конкретном случају, првостепени суд је окривљеном С.А. за кривично дело неовлашћена продаја и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, за које га је огласио кривим, изрекао казну затвора која је том законском одредбом прописана као врста санкције (казне) која се може изрећи учиниоцу тог кривичног дела и исту је окривљеном одмерио у висини која не прелази границу наведеном законском одредбом прописаног максимума казне затвора.

Одредбом члана 246. став 5. КЗ прописано је да учинилац дела из става 1. до 3. овог члана који открије од кога набаља опојну дрогу може се ослободити од казне.

Сходно наведеној законској одредби, произилази да је примена одредбе члана 246. став 5. КЗ факултативне природе, то јест суд није у обавези да ослободи од казне учиниоца који открије од кога набавља опојну дрогу.

У конкретном случају правноснажним пресудама није утврђено да је окривљени С.А. открио од кога набавља опојну дрогу, имајући у виду да из списка предмета произилази да суд није поверовао одбрани окривљеног С.А. у односу на окривљеног С.М., те да из чињеничног описа радњи извршења кривичног дела, а из изреке првостепене пресуде произилазе сви битни елементи кривичног дела неовлашћена продаја и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, а за које дело је окривљени оглашен кривим и осуђен, а при том није утврђено да је окривљени открио од кога је набављао опојну дрогу, што би био основ за примену одредбе члана 246. став 5. КЗ како се неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости.

Осталим наводима захтева за заштиту законитости се указује да је правноснажним пресудама повређен кривични закон по питању да ли је дело за које је окривљени С.А. осуђен кривично дело, што би представљало повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП из ког разлога је захтев дозвољен.

Међутим, у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи да у радњама окривљеног нема елемената кривичног дела за које је оглашен кривим, да је окривљени примио кесу на чување, да није знао шта се у њој налази и да није имао свест да се ради о супстанци која је проглашена за опојну дрогу, већ је то касније сазнао, дакле, у захтеву се даје сопствена оцена доказа која је супротна оцени изнетој у правноснажним пресудама, а фактички се своди на оспоравање чињеничног стања утврђеног у правноснажним пресудама а што сходно члану 485. став 4. ЗКП није предвиђено као дозвољен законски основ за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, па је захтев за заштиту законитости у том делу недозвољен.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде, на основу члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.